RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 267.747 van 21 september 2026
in de zaak A. 248.630/VII-43.316

In zake: A.D.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Simon Bekaert
kantoor houdend te 8700 Tielt,
Hoogstraat 34
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Chloé Vanden Eynde
kantoor houdend te 1040 Brussel,
Legerlaan 10
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Verzoeker vordert in een enig verzoekschrift, ingediend op 14 juli 2026, “de schorsing en de vernietiging van het besluit van de minister van Justitie van 27 mei 2026, waarbij [de] uitlevering [van verzoeker] aan de Republiek Turkije wordt toegestaan”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De beschikking van 24 juli 2026 stelt de procedurekalender vast.

De verwerende partij heeft een nota met opmerkingen en een administratief dossier ingediend.

Eerste auditeur Pierrot T'Kindt heeft een verslag opgesteld over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 17 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 september 2026, om 14.30 uur.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Simon Bekaert, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Chloé Vanden Eynde, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Pierrot T'Kindt heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker, van Turkse nationaliteit, dient op 6 augustus 2024 in België een verzoek om internationale bescherming in.

Met een brief van 5 maart 2025 vraagt de Turkse overheid de uitlevering van de verzoeker wegens mededaderschap aan inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, op grond van een internationaal bevel tot aanhouding van het strafgerecht te Bursa van dezelfde datum.

Met een beschikking van 2 december 2025 verklaart de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, het

voormelde aanhoudingsbevel uitvoerbaar.

De kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van beroep te Antwerpen brengt op 16 februari 2026 een gunstig advies uit over het verzoek tot uitlevering van verzoeker.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen, afdeling Antwerpen, wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar wegens valsheid in geschriften en gebruik van valse stukken. De uitvoering van deze gevangenisstraf neemt een aanvang op 15 april 2026.

Met een beslissing van 27 mei 2026 staat de minister van Justitie de uitlevering van verzoeker aan de regering van Turkije toe, maar hij stelt de uitvoering van die beslissing uit tot verzoeker heeft voldaan aan de voormelde Belgische strafrechtelijke veroordeling en tot de lopende procedure over het verzoek om internationale bescherming is beëindigd. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Grondvoorwaarden voor een schorsing

4. Krachtens artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling en waarmee de nietigverklaring van de bestreden beslissing *prima facie* kan worden verantwoord.

V. Spoedeisendheid

Uiteenzetting van de spoedeisendheid

5. Onder het opschrift “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” voert

verzoeker aan dat de bestreden beslissing reeds een definitieve bestuurlijke toelating tot uitlevering inhoudt. De artikelen 2 en 3 van het beschikkend gedeelte doen geen afbreuk hieraan vermits ze enkel bepalen dat de uitvoering van de bestreden beslissing wordt uitgesteld, enerzijds zolang verzoeker zijn vrijheidsstraf in België ondergaat en anderzijds zolang nog geen beslissing is genomen over verzoekers verzoek om internationale bescherming. Er blijkt niet dat een nieuwe beslissing moet worden genomen na het wegvallen van de twee voornoemde beletsels.

Vervolgens wijst verzoeker op het tijdelijk karakter van de twee voornoemde uitvoeringsbeletsels. Zo blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker zijn Belgische vrijheidsstraf ondergaat vanaf 15 april 2026, dat het strafeinde is bepaald op 15 april 2027 en dat verzoeker reeds vanaf 15 augustus 2026 voldoet aan de wettelijke tijdsvoorwaarden voor een voorwaardelijke invrijheidsstelling. Vanaf het ogenblik dat verzoeker in vrijheid wordt gesteld, kan de bestreden beslissing dus worden uitgevoerd. Dit geldt ook voor het ogenblik dat de procedure inzake het verzoek om internationale bescherming wordt beëindigd.

Verzoeker laat nog gelden dat het nadeel moeilijk te herstellen is omdat het gaat om een definitieve bestuurlijke toelating tot uitlevering aan een staat waarvan verzoeker inroept er een reëel risico te lopen op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

6. Ter terechtzitting verwijst verzoeker naar het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, van 24 juli 2026, dat zich in het administratief dossier bevindt. Hiermee wordt verzoekers voorlopige “invrijheidsstelling met het oog op overlevering” toegekend. Volgens verzoeker is het eerste uitvoeringsbeletsel hierdoor nu reeds weggevallen. Het tweede beletsel kan op ieder ogenblik wegvallen, namelijk wanneer een weigeringsbeslissing over het verzoek tot

internationale bescherming wordt genomen.

Beoordeling

7. Naar luid van artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet de vordering tot schorsing "een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van deze vordering wordt ingeroepen". Hetzelfde is te lezen in artikel 4, § 1, eerste lid, 5°, van het koninklijk besluit van 19 november 2024 'tot bepaling van de rechtspleging in kort geding en tot wijziging van diverse besluiten betreffende de procedure voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State'. Het komt er voor een verzoekende partij die beweert dat de zaak spoedeisend is op aan om van die urgentie te overtuigen. Zij dient daartoe aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak te spoedeisend is om de uitkomst van het annulatieberoep te kunnen afwachten, gelet op de nadelige gevolgen die een – voortdurende – tenuitvoerlegging van het bestreden besluit voor haar persoonlijk veroorzaakt. Er moet een causaal verband bestaan tussen de aangevoerde nadelige gevolgen en het bestreden besluit zodat deze nadelen voorkomen kunnen worden door een schorsing van de tenuitvoerlegging van dit besluit. Die gegevens moeten door de verzoekende partij worden onderbouwd op een wijze die de rechter toelaat om ze te verifiëren, zodat hij kan aftoetsen of ze de beweerde spoedeisendheid inderdaad verantwoorden.

De spoedeisendheid van de zaak wordt niet vermoed, welke ook de aard van de bestreden beslissing is. In beginsel mag alleen rekening worden gehouden met hetgeen in het verzoekschrift of de daarbij gevoegde stukken wordt uiteengezet en gestaafd.

Dat geldt des te meer nu krachtens artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de schorsing kan worden gevorderd "op elk moment" en dus niet meer, zoals voorheen, noodzakelijk bij een enig

verzoekschrift samen met de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De wetgever heeft zo willen verhelpen dat geen vordering tot schorsing kan worden ingesteld omdat gedurende de termijn om een beroep tot nietigverklaring aanhangig te maken nog geen enkele bijzondere gebeurtenis vereist dat de Raad van State zich bij spoedeisendheid uitspreekt over de zaak die hem wordt voorgelegd, maar de spoedeisendheid nadien, in de loop van de (verdere) rechtspleging, ontstaat.

Bovendien kan krachtens artikel 17, § 2, derde lid, RvS-Wet een nieuwe vordering tot schorsing worden ingesteld "indien die steunt op nieuwe elementen die de spoedeisendheid van deze vordering rechtvaardigen".

8. Sedert de inwerkingtreding van de wet van 20 januari 2014 'houdende hervorming van de bevoegdheid, de procedureregeling en de organisatie van de Raad van State' op 1 maart 2014 is de voorwaarde van het "moeilijk te herstellen nadeel" vervangen door deze van de "spoedeisendheid". Verzoekers uiteenzetting wordt derhalve beoordeeld in het licht van deze laatste voorwaarde, waarvan de inhoud hierboven in punt 7 is toegelicht.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 6 augustus 2024 in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Ter terechtzitting gevraagd naar de actuele stand van zaken, deelt verzoeker mee dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog geen beslissing heeft genomen over dit verzoek.

Indien de procedure met betrekking tot de internationale bescherming wordt beëindigd met een erkenning als vluchteling van verzoeker of met een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, kan de bestreden beslissing niet worden uitgevoerd. Op grond van artikel 21 van verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 'inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een

uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad' dient in dat geval het beginsel van *non-refoulement* te worden geëerbiedigd. In punt 19, 2/, van de bestreden beslissing wordt overigens uitdrukkelijk gesteld dat deze "niet uitvoerbaar [is] zolang geen definitieve – negatieve – beslissing over het verzoek om internationale bescherming is genomen".

Indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek om internationale bescherming zou afwijzen, blijft het beletsel van de procedure inzake internationale bescherming gelden gedurende de beroepstermijn tegen die beslissing en gedurende de behandeling van een gebeurlijk beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Net daarom is de dreigende mogelijkheid van een uitvoering van de thans bestreden beslissing thans geenszins aan de orde. Dergelijk niet actueel en hypothetisch nadeel is onzeker en kan de voor een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing vereiste spoedeisendheid niet aantonen.

Nu het beletsel van de lopende behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeind blijft, kan het gegeven dat de strafuitvoeringsrechtbank de voorlopige invrijheidsstelling heeft toegekend aan verzoeker, niet tot een andere conclusie leiden.

VI. Conclusie

9. Uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan één van de bij artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen. Die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

Dit arrest is uitgesproken op eenentwintig september tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,

bijgestaan door

Bryan Geerts,	toegevoegd griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Bryan Geerts	**Carlo Adams**